

ת"פ 15160/01/16 - מדינת ישראל נגד עדנאן בן אברהים ניג'ם, אחמד בן עדנאן ניג'ם, מוחמד בן אברהים ניג'ם, יאסר בן סברי חמד

בית המשפט המחוזי בנצרת

08 מרץ 2017

ת"פ 15160-01-16 מדינת ישראל נ' ניג'ם ואח'

בפני כבוד השופט שאהר אטרש, שופט בכיר
המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשמים:

1. עדנאן בן אברהים ניג'ם
2. אחמד בן עדנאן ניג'ם
3. מוחמד בן אברהים ניג'ם
4. יאסר בן סברי חמד

נוכחים:

בשם המאשימה: עו"ד ויאם קבלאוי

בשם הנאשמים: בעצמם וע"י ב"כ עו"ד פאהים דאוד

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

1. ביום 29.11.16 חזרו בהם הנאשמים מכפירתם והודו במסגרת הסדר טיעון בכתב האישום המתוקן **(מא/1)**. הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש, אולם הוסכם, כי הנאשמים יופנו לשירות המבחן לצורך הגשת תסקירים בעניינם וכי יפסק למתלונן פיצוי בסך 10,000 ₪ שיקוזז מההפקדות שהפקידו הנאשמים במסגרת הבקשה למעצרים עד תום ההליכים. על יסוד הודאתם כאמור, הורשעו הנאשמים בעבירה של **חטיפה** - לפי סעיף 369 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") **ועבירה של סחיטה בכוח** - לפי סעיף 427(א) רישא לחוק העונשין.

התמונה העולה מעובדות כתב האישום המתוקן (מא/1):

2. הנאשם 1 הוא אביו של הנאשם 2 ואחיו של הנאשם 3. הנאשם 4 הוא גיסם של הנאשמים 1 ו-3, נשוי לאחותם, ניבאל (להלן: "**ניבאל**"), והוא מתנדב במשטרת ישראל. לנאשמים 1 ו-3 אחות נוספת בשם ניהאל

עמוד 1

(להלן: "ניהאל"). ניהאל נשואה, אין לה ילדים ובתקופה שקדמה לכתב האישום ניסתה להרות ללא הצלחה.

.3 במועד שאינו ידוע בדיוק למאשימה, במהלך חודש דצמבר 2015, סיפרה ניהאל לנאשמים כי מספר חודשים קודם לכן יצרה קשר טלפוני עם אדם שפרסם עצמו כמי שיכול לסייע לנשים להרות. עוד סיפרה להם ניהאל כי במהלך תקופה של מספר חודשים, הוא לקח ממנה כ-350,000 ₪ ונתן לה תמורתם קמעות שסייעו לה להרות; כשהבינה שהקמעות אינם עוזרים לה, היא דרשה ממנו שיחזיר לה את כספה והוא לא החזיר והפסיק להשיב לשיחות הטלפון שלה.

.4 בשל המתואר לעיל, החליטו הנאשמים לברר את זהותו של האדם שלקח כסף מניהאל, ולדרוש ממנו להחזיר את כספה חזרה.

.5 על מנת להוציא החלטתם אל הפועל, החליטו הנאשמים לעשות מארב לאותו אדם. לשם כך ביקשו הנאשמים מניבאל, ליצור קשר טלפוני עם אותו אדם, להציג עצמה כמי שזקוקה לקמעות על מנת להרות ולקבוע עמו פגישה. ניבאל עשתה כן, וקבעה עם אותו אדם פגישה בשכונת אלכרום בנצרת (להלן: "**מקום המפגש**") ביום 28.12.15 סמוך לשעה 10:00.

.6 ביום 28.12.15 על מנת להוציא החלטתם אל הפועל, קבעו ביניהם הנאשמים להגיע למקום המפגש כל אחד במכוניתו, על מנת לתפוס את המתלונן.

.7 ביום 28.12.15 סמוך לשעה 10:00 הגיע ע'אלב זרקאוי (להלן: "**המתלונן**") למקום המפגש ברכב מסוג יונדאי (להלן: "**היונדאי**") והמתין לניבאל.

.8 סמוך לאחר הגעת המתלונן למקום המפגש, הגיע הנאשם 4 נוהג ברכב מסוג מזדה (להלן: "**המזדה**"), עצר את המזדה ליד היונדאי, יצא מן המזדה והחל לרוץ לכיוון היונדאי. במקביל הגיעו הנאשמים 1 ו-2 ברכב מסוג שברולט ועצרו מאחורי היונדאי.

.9 המתלונן, אשר נבהל ממעשיהם של הנאשמים 1, 2 ו-4, ברח עם היונדאי והנאשמים 1, 2 ו-4 רדפו אחריו כל אחד במכוניתו. בשלב מסוים הגיע המתלונן לרחוב ללא מוצא וירד מן הרכב. הנאשמים 1, 2 ו-4 יצאו גם הם מכלי הרכב שלהם, ניגשו למתלונן והחלו להכותו. אחד הנאשמים אף היכה את המתלונן באמצעות אגרופן וניפץ את השמשה האחורית של היונדאי באמצעות מוט עץ.

.10 במהלך המתואר לעיל, התקשר הנאשם 2 לנאשם 3 וביקש ממנו להצטרף אליהם.

11. לאחר מספר דקות הגיע למקום הנאשם 3 נוהג ברכב מסוג פורד (להלן: "הפורד"). הנאשמים דחפו את המתלונן בכוח למושב האחורי של הפורד, הנאשם 2 ישב לידו והנאשם 3 נהג בפורד לכיוון כפר עילוט.

12. בעילוט עצר הנאשם 3 את הפורד, והנאשם 4 שהגיע למקום עם המזדה, ניגש לפורד, הראה למתלונן תעודת שוטר, אזק את המתלונן באמצעות אזיקים בידיו ושם על פניו "חם צוואר", על מנת לכסות את עיניו.

13. בהמשך לקחו הנאשמים 2-4 את המתלונן למחסן בביתו של דודם בנצרת, ונאשם 1 הצטרף אליהם. במחסן המשיכו הנאשמים להכות את המתלונן, וקשרו את רגליו לעמוד. כל אותו זמן היה המתלונן אזוק בידיו ופניו היו מכוסות ב"חם צוואר".

14. הנאשמים דרשו מהמתלונן להודות שלקח מניהאל 300,000 ₪ ודרשו ממנו להחזיר את הכסף לאחותם, בעודם טוענים כלפיו כי לקח ממנה את הכסף במרמה.

15. בשלב מסוים, במהלך המתואר לעיל, הגיע דודם של הנאשמים למחסן, התקשר למשטרה ולקח את המתלונן לביתו עד שהגיעה המשטרה. הנאשמים לא מנעו ממנו לעשות כן והמתינו במקום להגעת המשטרה.

16. במעשיהם המתוארים לעיל, כפו הנאשמים על המתלונן בכוח ללכת מן המקום שהוא נמצא בו וכן השתמשו שלא כדין בכוח כדי להניע אדם לעשות מעשה.

תסקירי שירות המבחן אודות הנאשמים

17. בנוגע לנאשם 1 - שירות המבחן המליץ לסיים את ההליך המשפטי בעניינו בהטלת צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 300 שעות למשך שנה בנוסף לעונשים "הרתעתיים" נוספים, דוגמת מאסר מותנה, התחייבות כספית וקנס.

18. בנוגע לנאשם 2 - שירות המבחן המליץ על אי-הרשעתו בשילוב ענישה כצו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 250 שעות למשך שנה. בנוסף המליץ שירות המבחן על הטלת צו מבחן למשך שנה, במהלכו יהא עליו לשתף פעולה עם שירות המבחן ולעמוד בתכנית הטיפול שתבנה עבורו.

19. בנוגע לנאשם 3 - שירות המבחן המליץ להימנע מהטלת מאסר בעבודות שירות, זאת על מנת לאפשר לנאשם 3 להמשיך בעבודתו נוכח נסיבותיו המשפחתיות, בעטיין הוא מהווה משענת כלכלית

עיקרית במשפחתו הגרעינית. "לחלופין", המליץ שירות המבחן לסיים את ההליך המשפטי בהטלת צו של"צ בהיקף של 300 שעות למשך שנה, בנוסף לעונשים "הרתעתיים" נוספים, דוגמת מאסר מותנה, התחייבות כספית וקנס.

20. בנוגע לנאשם 4 - שירות המבחן המליץ להימנע מהטלת מאסר בעבודות שירות, שעלול לפגוע בתלויים בו כלכלית, ו"לחלופין", לשקול הטלת צו של"צ בהיקף של 300 שעות למשך שנה, זאת בנוסף לעונשים "הרתעתיים" נוספים, דוגמת מאסר מותנה, התחייבות כספית וקנס.

עדי אופי מטעם הנאשמים

21. מר המאם אבו אחמד - מר המאם מכהן כסגן ראש העיר נצרת; במשך 30 שנה עבד בתחום ההוראה במקומות עבודה שונים. מר המאם מכיר את הנאשם 1 מזה שנים רבות. לדבריו, מדובר במשפחה תרבותית ואהובה על כולם. בני המשפחה מעולם לא הסתכּו בפלילים.

22. מר חסנין אבו סיף - שהנו אדריכל במקצועו מסר, כי הנאשם 1 הוא גיסו וכי ילדיו של הנאשם 1 גדלו בביתו. לדבריו, בני משפחתם מצרים על כך שהנאשמים ביצעו את העבירות. מדובר בסיטואציה לא נעימה אשר מנוגדת לאופי המשפחה.

טיעוני ב"כ המאשימה

23. לטענת ב"כ המאשימה, הערכים שנפגעו מביצוע העבירות בהן הורשעו הנאשמים הם הערכים המעוגנים בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, קרי, פגיעה בשלמות הגוף, בכבוד, בפרטיות ובשלמות הנפש.

24. מידת הפגיעה בערך המוגן היא גבוהה; הנאשמים ביצעו עבירות אלימות חמורות בצוותא חדא ומנעו מן המתלונן להגן על עצמו שעה שאזקו אותו, כיסו את עיניו ובכך שללו את זכויותיו הבסיסיות.

25. כתוצאה מביצוע העבירות פגעו הנאשמים בגופו ובנפשו של המתלונן ואף שברו את השמשה האחורית של רכבו.

26. הנאשמים ביצעו את העבירות על רקע סכסוך שנתגלע בין בת משפחתם לבין המתלונן.

הנאשמים בחרו לקחת את החוק לידיהם, פעלו בצורה אלימה ופגעו במתלונן.

.27 מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות עסקינות הינה הטלת עונשי מאסר לתקופות משתנות, וזאת בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, נסיבותיו של הנאשם והנזק שנגרם.

.28 ב"כ המאשימה מפנה לאסופת פסיקה ממנה עולה לשיטתה, כי מתחם העונש ההולם בעבירות בהן הורשעו הנאשמים נע בין 30 חודשי מאסר ל-60 חודשי מאסר, לצד עונשים נלווים.

.29 ב"כ המאשימה סבורה, כי יש צורך בהרתעת הרבים מפני ביצוע עבירות מסוג העבירות שביצעו הנאשמים. בית המשפט העליון הדגיש את הצורך לנקוט בענישה מחמירה שתיקח בחשבון את שיקולי ההרתעה והגמול בנוגע לפתרון סכסוכים בדרכי אלימות בכלל ולגבי עבירות חטיפה וסחיטה בפרט.

.30 ב"כ המאשימה סבורה, כי הנאשמים לא הציגו נסיבות חיים קשות שהייתה להן השפעה על ביצוע המעשה. הפגיעה של העונש בנאשמים ובמשפחתם אינה יוצאת דופן. הנאשמים הודו בכתב האישום המתוקן וחסכו זמן שיפוטי יקר. אין לחובתם עבר פלילי. ב"כ המאשימה מפנה לתסקירי שירות המבחן ומבקשת לגזור על הנאשמים עונש ברף התחתון של מתחם הענישה לו היא טוענת בצירוף מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

.31 ב"כ המאשימה מציינת, כי שירות המבחן נמנע ממתן המלצה שיקומית בעניינם של הנאשמים מאחר וככל הנראה אין הנאשמים זקוקים לשיקום. אין המדובר בעבירות שבוצעו על רקע התמכרות לסמים או אלכוהול. בהינתן זאת, אין הצדקה לחרוג ממתחם הענישה הנטען לצורכי שיקום.

טיעוני ב"כ הנאשמים

.32 ב"כ הנאשמים הדגיש, כי מדובר בנאשמים נורמטיביים נעדרי עבר פלילי.

.33 ב"כ הנאשמים עמד בהרחבה על הרקע לביצוע מעשי הנאשמים.

.34 לטענת ב"כ הנאשמים, לא קדם תכנון מוקדם לביצוע העבירות. חטיפת המתלונן התפתחה תוך כדי האירוע. בעניין זה חל תיקון בכתב האישום המתוקן במסגרתו לא יוחסו לנאשמים עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע. הנאשמים תכננו לברר את זהותו של המתלונן.

.35 ב"כ הנאשמים תיאר את מהלך הדברים שעה שהנאשמים החזיקו במתלונן. הנאשמים

לא ברחו מן המקום כשהגיעה המשטרה. הנאשמים סברו, כי המשטרה תעצור את המתלונן נוכח מעשיו הנפשעים.

.36 ב"כ הנאשמים הביע את מורת רוחו מכך שלא נפתח הליך פלילי נגד המתלונן. לטענתו, המתלונן הונה אנשים רבים ברחבי הארץ ולחובתו עבר פלילי.

.37 ב"כ הנאשמים ציין, כי הנאשמים הביעו חרטה על מעשיהם והודו במיוחס להם בהזדמנות הראשונה.

.38 ב"כ הנאשמים מבקש לאמץ את המלצת שירות המבחן ביחס לנאשם 1.

.39 הנאשם 2 - סטודנט אשר נמצא בתחילת דרכו בחיים. שירות המבחן המליץ להימנע מהרשעתו וערך עבורו תכנית שיקומית. ב"כ הנאשמים מבקש לאמץ בעניינו של הנאשם 2 את המלצת שירות המבחן.

.40 הנאשם 3 - למד 9 שנות לימוד ויצא לעבוד. הנאשם 3 הוא אב לשלושה ילדים קטנים. הוא הביע חרטה ואמפטיה כלפי המתלונן ולקח אחריות מלאה על מעשיו. ב"כ הנאשמים מבקש לאמץ את המלצת שירות המבחן בעניינו.

.41 הנאשם 4 - הנו אב לשבעה ילדים, מנהל אורח חיים נורמטיבי ומתנדב במשטרה במשך כ-7 שנים. הנאשם 4 עבר בצעירותו אירוע מוחי. ב"כ הנאשמים הגיש מכתב מאת מנכ"ל פארק תעשייה קדמת גליל - טבריה, אודות מסירותו של הנאשם 4 בעבודתו (נ/4).

.42 ב"כ הנאשמים הפנה לאסופה של פסיקה במסגרתה הוטלו על נאשמים שביצעו עבירות דומות מאסרים לריצוי בעבודות שירות. חלק מן המקרים חמורים מהמקרה דנן.

.43 לסיום, מבקש ב"כ הנאשמים לאמץ את המלצות שירות המבחן בנוגע לכל הנאשמים. לחלופין, מבקש כי בית המשפט יגזור על הנאשמים עונשים אשר ניתן לרצותם בעבודות שירות.

דברי הנאשמים

.44 הנאשם 1 אמר כי הוא ויתר הנאשמים הם אנשים נורמטיביים וכי ברצונו לשמור על ביתו ועבודתו.

- .45** הנאשם 2 אמר כי הוא מצטער על מעשיו וכי חייו נהרסו.
- .46** הנאשם 3 מסר כי הוא מתנצל על שאירע. לדבריו הוא מתמיד בעבודתו ומעולם לא הסתבך בפלילים.
- .47** הנאשם 4 אמר כי הוא ויתר הנאשמים הם אנשים נורמטיביים אשר עובדים לפרנסתם בכבוד. לדבריו מדובר בטעות והם מתחרטים על כך. הוא הוסיף, כי כבוד משפחתם של הנאשמים נפגע.

דין והכרעה

- .48** הנאשמים חטאו בביצוע עבירות חמורות - חטיפה וסחיטה בכוח. הנאשמים כפו על המתלונן בכוח ללכת מן המקום שהוא נמצא בו והשתמשו שלא כדין בכוח כדי להניעו לעשות מעשה.
- .49** תיקון 113 לחוק העונשין קובע מבחן תלת-שלבי לצורך גזירת עונשו של נאשם שהורשע.

בשלב הראשון על בית המשפט להכריע אם מדובר באירוע אחד, או במספר אירועים.

בשלב השני נדרש בית המשפט לקבוע את מתחם הענישה, וזאת לאור העיקרון המנחה הדורש קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו (סעיף 40ב' לחוק העונשין).

ובשלב שלישי יש לבחון אם במקרה הספציפי קיימות נסיבות המצדיקות חריגה ממתחם הענישה - משיקולי שיקום, או הגנה על שלום הציבור. ככל שאין בנמצא נסיבות המצדיקות חריגה כאמור - ייגזר העונש בתוך מתחם הענישה שנקבע בשלב השני, תוך שמובאים בחשבון שיקולים של הרתעת היחיד והרבים וכן נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה [(ראו: ע"פ 746/14 יונתן בן היילו ימר נ' מדינת ישראל (31.05.16), ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל (5.8.2013); ע"פ 4741/13 מדינת ישראל נ' נעאמנה (10.6.2014)].

שלב ראשון - האם מדובר באירוע אחד או במספר אירועים

- .50** במקרה דנן מדובר באירוע אחד, מקום שהנאשמים חטפו את המתלונן והשתמשו שלא כדין בכוח כדי להניעו להודות כי לקח במרמה מניהאל סך של 300,000 ₪ וישיבם לידיה. מתקיים קשר הדוק בין שתי העבירות, ועל כן יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד לאירוע כולו (סעיף 40 יג'א) לחוק העונשין).

51. לצורך קביעת **מתחם העונש ההולם** יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות (סעיף 40ג'א), לחוק העונשין).

א. הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע עבירת החטיפה ועבירת הסחיטה בכוח - הם אלה המעוגנים בחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו, פגיעה בשלמות הגוף, בפרטיות, באוטונומיה של הפרט, בשלוות הנפש, בתחושת הביטחון האישי ובחופש התנועה. בנוסף נפגעו ערכי כיבוד החוק שעה שהנאשמים נטלו את החוק לידיהם ועשו לעצמם דין עצמי.

ב-ע"פ 6560/15 **סריס נ' מדינת ישראל** 02.05.16, עמד בית המשפט העליון על כך, כי לבתי המשפט תפקיד משמעותי במאמץ החברתי למיגור התופעה של יישוב סכסוכים בדרך של אלימות, זאת בין היתר על ידי הטלת ענישה משמעותית ומרתיעה:

"בית משפט זה עמד לא אחת על כך שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם התופעה של יישוב סכסוכים בדרך של אלימות, תופעה שפוגעת בסדר החברתי וחותרת תחת ערך היסוד בדבר זכותו של כל אדם לשלמות גופו (ראו: ע"פ 2951/12 ביאדסה נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (2.8.2012) [פורסם בנבו]; ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסון, פסקה 21 (10.11.2009) [פורסם בנבו]). לבתי המשפט תפקיד משמעותי במאמץ החברתי למיגור נגע זה, בין היתר על ידי ענישה משמעותית ומרתיעה שיש בה כדי להעביר מסר ברור של העדר סובלנות כלפי תופעות כאלה, תוך מתן משקל ממשי לשיקולי הרתעת היחיד והרבים אל מול שיקולים אישיים (ראו: ע"פ 3799/14 אבו שנב נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (17.8.2015) [פורסם בנבו]; ע"פ 1554/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 27 (19.5.2015) [פורסם בנבו])."

בנוסף יפים לענייננו הדברים שנפסקו ב-ת"פ (מחוזי-חי') 42045-10-11 מדינת ישראל נ' ראמי סלימאן, 16.04.12:

"אין מקום להכביר מילים באשר לחומרתן של העבירות המיוחסות לנאשם. אין כל ספק שלא ניתן להתעלם מעבירות כה חמורות בהן נוטל אדם את "החוק" לידי והופך לגובה אלים של חובות. התנהגות ביריונית ואלימה כזו, פוגעת תחילה בסדר הציבורי וברשויות החוק והאכיפה והופכת חברה מתוקנת, נורמטיבית, שומרת חוק, שבה אמורות לשלוט, אך ורק רשויות האכיפה והזרועות העושות לקיום הסדר הציבורי ושמתפקידם לשמור על שלווה חיי הציבור הכללי, הפרט, בטחונם הפיזי והנפשי, לחברה בה כל דאלים גבר, חברה ארכאית בה שולטת האלימות. דבר שאין להשלים עימו. חובתנו להילחם בתופעה זו, מלחמת חורמה ועלינו לשרש ובאופן מידי וקטגורי, על ידי הטלת עונשים משמעותיים."

על חומרתה של עבירת סחיטה באיומים כבר נאמר כי ע"פ 602/02 רפי אוחנינה נ' מ.י. (ניתן ביום 22.4.02), כי:

"עבירה של סחיטה באיומים פוגעת באושיות סדרי החברה. ניצול חולשתו של אדם באיומים על בטחונו ושלמו, והטלת אימה כדי להשיג דבר מהקורבן מחייבת תגובה עונשית קשה".

הדברים נכונים באותה מידה גם ביחס לעבירה של סחיטה בכוח.

ראו גם ע"פ 6774/01 מ"י נ' אלעלוין (ניתן ביום 1.11.01) וע"פ 2745/06 מ.י. נ' גבי הרשקו (ניתן ביום 28.6.06).

לא בכדי מצא המחוקק לנכון לקבוע בצידה של עבירת החטיפה עונש מרבי של 10 שנות מאסר לחוטף אדם באמצעי תרמית - לעניין זה ראו ע"פ 6486/01 וע"פ 6828/01, **מדינת ישראל נ' הישאם נג'ם**, (ניתן ביום 22.11.01), שם נקבע כי:

"... טבע הדברים הוא כי חטיפה יודע אדם את תחילתה אך אין הוא יודע את סופה. אכן, הנוטל על עצמו סיכון של חטיפה לשם סחיטה, יתקשה בית המשפט לשמוע מפיו כי לא ידע את הסיכונים הנילווים למעשה פשע זה".

יחד עם זאת יש לזכור, שהענישה היא אינדיווידואלית. יפים לענייננו הדברים שנאמרו ב-ע"פ 5106/99 אבו ניגמה נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 02.02.00:

"ענישת עבריינים אינה עניין מכאני. לא ראוי להטיל גזר'דין לפי תעריפים. בגדר שיקול' הדעת הרחב שמוענק לשופטים בשיטתנו, שבה החוק קובע לרוב עונש מרבי, על השופטים מוטל לקבוע את העונש ההולם לנאשמים האינדיווידואליים העומדים בפניהם".

מדיניות זו מחייבת בחינת כל מקרה ונסיבותיו, תוך מתן הדעת למכלול שיקולי הענישה שמטבעה חייבת להיות מידתית ומאוזנת (ראו: רע"פ 3674/04 אבו סאלם נ' מדינת ישראל, 12.02.06).

52. מידת הפגיעה בערכים הנ"ל מצויה ברף הבינוני-גבוה; מקום שהנאשמים חטפו את המתלונן, לקחו אותו למחסן, הכו אותו וקשרו את רגליו. במשך כל הזמן היה המתלונן אזוק בידיו, ופניו היו מכוסות. הנאשמים דרשו מן המתלונן להודות, כי לקח כספים מניהאל ודרשו ממנו להשיבם. ברי, כי מדובר באירוע חמור אשר הטיל במתלונן פחד ואימה.

ב. באשר למדיניות הענישה הנהוגה בעבירת החטיפה ובעבירת הסחיטה בכוח

מדיניות הענישה בעבירות אלה נעה במנעד רחב בהתאם לנסיבות ביצוע העבירה ולנזק שנגרם למתלונן. "עבירת החטיפה היא עבירה חמורה כשלעצמה, שהעונש בגינה עומד על עשר שנים, הגם שניתן למצוא משרעת ענישה בעבירה זו (השוו: ע"פ 6421/11 טארק סמרי נ' מדינת ישראל, 29.05.12 וע"פ 5459/12 אבו טיר נ' מדינת ישראל, 30.07.13" ע"פ 2616/15 מנסור ואח' נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 14.06.15.

לצורך בחינת מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות לעיל, הנני להפנות למספר פסקי דין תוך הבחנה ותשומת לב לשוני בעבירות ובנסיבות:

ב-ע"פ 6560/15 סריס נ' מדינת ישראל, 02.05.16 - נדחה ערעור על חומרת העונש. על המערערים נגזרו מאסרים בפועל כאשר על המערער 1- הושתו 18 חודשי מאסר בפועל ועל המערער 2 -12 חודשי מאסר בפועל. גזר הדין ניתן בעקבות הרשעת המערערים בעבירות של חטיפה לשם סחיטה, תקיפה חבלנית בנסיבות מחמירות, סחיטה באיומים וסחיטה בכוח. בנוסף המערער 1 הורשע בעבירה של השמדת ראייה. יצוין, כי מקרה זה חמור מהמקרה דנן מקום שהמערערים איימו על המתלונן בכך שהצמידו מברג לצווארו, המתלונן נחבל ודמם. במהלך הנסיעה המערער 1 היכה את המתלונן והמערער 2 המשיך לאיים על חייו. בנוסף המערער 1 היכה את המתלונן, סטר בפניו מספר פעמים ואיים עליו באמצעות סכין. התסקירים בעניינם של המערערים היו חיוביים, ועברם נקי.

ב-ע"פ 6271/15 פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 06.01.16 - נדחה ערעור על גזר דין בעבירות של חטיפה וסחיטה באיומים במסגרתו הושת על המערער 1 עונש של שמונה חודשי מאסר בפועל ועל המערער 2 עשרה חודשי מאסר בפועל. המערערים הורשעו על יסוד הודאתם בעובדות כתב אישום מתוקן בעבירות של חטיפה וסחיטה באיומים (שמטרתה הייתה לגרום למתלונן להודות שבנו הוא זה שרצח את בנו של המערער 1). בית המשפט העליון פסק, כי המתחם שנקבע על ידי בית המשפט המחוזי בגין שתי העבירות - 8 עד 20 חודשי מאסר בפועל - הוא ראוי ומקל דיו בנסיבות העניין ואין מקום להתערב בו. למערער 1 עבר פלילי שאינו מכביד ונסיבות חיי קשות. המערער 2 - אינו בקו הבריאות והביע אמפטיה כלפי המתלונן.

ב-ע"פ 8598/14 אריאל אלמליח נ' מדינת ישראל, 01.03.15 - הוגש ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי במסגרתו הושתו על המערער שהורשע בעבירה של סיוע לחטיפה 12 חודשי מאסר בפועל. על המבצע העיקרי הוטלו 18 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה את הערעור. מעורבותו של המערער באירוע היא שאפשרה למבצע העיקרי להוביל את המתלוננת אל שטח מבודד שבו תקף אותה באלימות קשה. המלצתו של שירות המבחן הייתה שלילית.

ע"פ 4194/07 מדינת ישראל נ' יעקב ברקאי, 11.09.07 - בית המשפט המחוזי הרשיע את המשיב בעבירות של חטיפה, תקיפה הגורמת חבלה ממשית וגניבה לפי סעיפים 369, 380 ו-383(א)(1) לחוק העונשין וגזר עליו 6 חודשי מאסר לריצו בעבודות שירות בצירוף ענישה נלווית. בין המתלונן לבין המשיב ניטש סכסוך על רקע כספי. המשיב הלם במתלונן באגרופיו ובעט בו. המשיב חטף את המתלונן בסיועו של אדם נוסף. השניים הניחו

את המתלונן בתא מטען ושחררו אותו לאחר שגנבו ממנו כסף, מפתחות רכבו ופלאפון. בית המשפט העליון החמיר בעונשו של המשיב והעמידו על 18 חודשים לריצוי בפועל.

54. כן נתתי דעתי לגזרי הדין אליהם הפנה ב"כ הנאשמים, במסגרתם הושתו על נאשמים אשר הורשעו בביצוע עבירות דומות עונשי מאסר לריצוי בעבודות שירות.

בת"פ (מחוזי-חי') 11700-10-09 **מדינת ישראל נ' ח'יר ואח'**, ניתן ביום 02.11.11 - נגזרו מאסרים בפועל לריצוי בעבודות שירות על שלושה נאשמים שקשרו קשר ביניהם להפעיל לחץ על קטינים, על מנת שיודו בגניבה או במעורבות מי מהם בה. הנאשמים הודו בכתב אישום מתוקן ובו שלושה אישומים המייחס לשלושה מקרים שונים. הנאשמים הורשעו בעבירות של סחיטה באיומים, חטיפה ותקיפה בנסיבות מחמירות. שלושת הנאשמים הם אנשים נורמטיביים המנהלים אורח חיים נורמטיבי, ועברם אינו מכביד.

בת"פ (מחוזי - ב"ש) 8307/09 **מדינת ישראל נ' באסם אבו חאמד**, ניתן ביום 31.12.14 - הנאשם 1 הורשע בביצוע עבירה של כליאת שווא ושתי עבירות של סחיטה באיומים. באותו מקרה נגזרו על הנאשם 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. בית המשפט המחוזי ציין, כי המקרה מצדיק חריגה מתונה ממתחם העונש ההולם עקב שיקולי שיקום.

בת"פ (מחוזי - ב"ש) 20185-01-13 **מדינת ישראל נ' אלכרישת** - נגזרו על שלושה נאשמים שהודו והורשעו "במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בתקיפות שונות (לשם ביצוע פשע - סחיטה באיומים) ובעבירה של סחיטה באיומים". במסגרת הסדר טיעון הושגה הסכמה בין הצדדים, לפיה יוטלו על הנאשמים 6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות. בית המשפט המחוזי כיבד את הסדר הטיעון וציין כי מדובר במקרה גבולי.

בת"פ (מחוזי-ים) 195/03 **מדינת ישראל נ' סאמר**, ניתן ביום 01.07.04 - הורשע נאשם 1 בחטיפה וסחיטה באיומים ונאשם 2 בעבירה של סיוע לחטיפה וסחיטה באיומים. הנאשמים רדפו אחרי המתלונן והורו לו לעלות לרכבם פן יפגעו בו. משם נסעו עם המתלונן לביתו של הנאשם 1. הנאשם 1 דרש מהמתלונן שיתן לו את רכבו כערובה להבטחת חובו. בשל איומים אלה הסכים המתלונן לבקשה. מדובר בנאשמים נורמטיביים שקיבלו אחריות על מעשיהם. בית המשפט גזר על שני הנאשמים מאסר בפועל של 3 חודשים אשר ירוצו בעבודות שירות.

55. מאידך ב"כ המאשימה הפנתה לפסקי דין בגין מקרים חמורים יותר מהמקרה עסקינן;

ב-ע"פ 4131/13 **שמארי ואח' נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 13.03.14 - לחובת המערער 1 עבר פלילי ואף מאסר על תנאי שהופעל חציו במצטבר וחציו בחופף. המערערים איימו על המתלונן ועל אדם אחר באמצעות אקדח. המתלונן הוסתר למשך ארבעה ימים בדירות מסתור שונות באזור תחת שמירה מתמדת. מתסקיר המבחן שהוגש בעניינם של המערערים עלתה תמונה לפיה המערערים נוטים להמעיט מחומרת מעשיהם ורואים עצמם

כקורבנות. על המערערים 2 ו-3 נגזרו 3 שנות מאסר בפועל, בצירוף ענישה נלווית. על המערער 1 נגזרו עונשים דומים לשותפיו לתיק זה, אף בנוסף הופעל נגדו מאסר על תנאי של 12 חודשים שהיה תלוי ועומד נגדו, כך שהמערער 1 נידון לעונש מאסר בפועל של 3 שנים וחצי. בית המשפט העליון דחה את הערעור.

ב-ע"פ 2616/15 **מנסור נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 14.06.15 - המערערים תכננו בקפידה את אירוע החטיפה. המערערים חטפו את המתלוננת בת זוגו של המערער 1 ואדם נוסף. המערער 2 חבט פעמיים בפניה של המתלוננת. המערערים הורשעו גם בעבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות הגורמות חבלה ממשית ותקיפות שונות. על מערער 1 נגזרו 20 חודשי מאסר בפועל בצירוף ענישה נלווית ועל המערער 2 נגזרו 30 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה את הערעור. מדובר במקרה חמור מהמקרה דנן גם באספקלריה של עבירות אלימות במשפחה.

ב-ע"פ 4402/15 **מורדי ואח' נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 03.03.16 - דובר במערערים שלחובתם עבר פלילי. בנוסף לעבירת החטיפה לשם כליאה הורשעו הנאשמים גם בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות. המערער 1 הורשע גם בעבירות איומים ונגזרו עליו 48 חודשי מאסר. על המערער 2 נגזרו 40 חודשי מאסר (מתוכם 6 חודשים על דרך של הפעלת מאסר על תנאי). על המערער 3 נגזרו 66 חודשי מאסר (מתוכם 10 חודשים על דרך של הפעלת שני עונשי מאסר על תנאי). מדובר במקרה חמור מן המקרה דנן.

ג. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות

56. הנאשמים תכננו את ביצוע העבירות. תכנון זה בא לידי ביטוי בכך שביקשו מניבאל ליצור קשר טלפוני עם המתלונן ולקבוע פגישה עמו. הנאשמים ארבו למתלונן וקבעו ביניהם להגיע למקום המפגש כל אחד במכוניתו על מנת לתפוס את המתלונן. מעובדות כתב האישום לא ניתן לדעת האם הנאשמים אכן תכננו מבעוד מועד לחטוף את המתלונן או שמא החליטו לחטפו במהלך האירוע.

57. הנאשמים ביצעו את העבירות בצוותא. ניתן לומר כי כל אחד מהם תרם תרומה ממשית לביצוע העבירות.

58. הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירות הוא רב. מטבע הדברים, סופה של חטיפה אינו תמיד נראה בתחילת המעשה. הפגיעה בנחטף אינה רק בשלילת חירותו, אלא בפוטנציאל הסיכון הטמון במעשה, שעלול אף להדרדר לפגיעה פיזית חמורה.

59. לא קשה לשער את תחושת האימה והפחד שאחזה במתלונן עת רדפו אחרי הנאשמים, היכוהו, נפצו את שמשות רכבו, חטפו אותו, ובהמשך דרשו ממנו להודות שלקח את כספה של ניהאל. חרף האמור, לא נגרמו למתלונן חבלות של ממש. האירועים עצמם לא נמשכו זמן רב. הנאשמים אף המתינו במקום עד להגעת המשטרה.

60. הנאשמים ביצעו את העבירות מאחר והמתלונן הונה את ניהאל וניצל את מצוקתה. ב"כ הנאשמים טען, כי הונאה זו גרמה למשבר משפחתי קשה. חרף הנסיבות שאופפות את מעשיהם, אין לקבל את מעשי הנאשמים אשר נטלו את החוק לדיהם. במדינת חוק, מסורה חקירת עבירות לידי הרשויות החוקרות בלבד, וסכנה רבה טמונה בהסגת אזרחים את גבולות הרשויות החוקרות. אמצעי החטיפה כדרך לגבות חוב - אף אם מדובר בחוב על פי דין - פוגע באושיות המשפט, ועם כך אין להסכין.

61. הנאשם 4 ניצל את מעמדו כמתנדב במשטרת ישראל לשם ביצוע העבירות. הוא הציג למתלונן תעודת שוטר, אזק את ידיו וכיסה את עיניו "בחסות החוק", ולכך חומרה יתרה.

המתחם ההולם

62. לאחר בחינת מכלול השיקולים דלעיל, הנני לקבוע כי מתחם העונש ההולם למעשי העבירות שביצעו הנאשמים נע בין מאסר בפועל לתקופה של 12 חודשים ועד 30 חודשי מאסר בפועל, בצירוף ענישה נלווית.

האם ראוי לחרוג מן המתחם

63. סעיף 50ד' לחוק העונשין מאפשר לחרוג כלפי מטה ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום הנאשם, וסעיף 40 ה' מאפשר לחרוג ממתחם העונש ההולם לחומרה במקרה בו יש מקום להרחיקו מהציבור מחשש שישוב ויבצע עבירות.

64. במקרה דנן, מעשי הנאשמים מצדיקים להטיל עליהם מאסר מוחשי בפועל, ואלמלא נימוקים לקולא ושיקולי שיקום עליהם אעמוד להלן, ראוי היה להטיל עליהם מאסר לתקופה של שנה. אלא שבמקרה זה, מצדיק שיקול השיקום חריגה - מתונה - ממתחם העונש ההולם, כפי שיפורט להלן.

65. סעיף 40ד(א) לחוק העונשין קובע:

"קבע בית המשפט את מתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון המנחה ומצא כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם, רשאי הוא לחרוג ממתחם העונש ההולם ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו...".

בפסיקה נקבע כי יש להצביע על **פוטנציאל שיקומי משמעותי** (ראו, למשל, ע"פ 1903/13 **עיאשה נ' מדינת ישראל**, בפסקה 7 (14.7.2013)).

על קיומו של פוטנציאל זה, ניתן ללמוד, בין היתר, מעברו של הנאשם, משיתוף הפעולה שלו עם רשויות החוק ועם שירות המבחן ומקיומה של תמיכה והתגייסות משפחתית לצדו של הנאשם (רע"פ 7683/13 **ד.פ. נ' מדינת ישראל**, בפסקה 10 (23.2.2014)).

ככל שעולה כי השמת הנידון מאחורי סורג ובריה עלולה לאיין את ההליך השיקומי או לפגוע בו באופן ניכר, יש לשקול לבכר את שיקולי השיקום (ראו והשוו: רע"פ 262/14 **נאשף נ' מדינת ישראל**, בפסקה 10 (22.1.2014)).

ככלל, ניתן לחרוג ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום, גם אם אין מדובר במי

שמשתתף בתהליך טיפולי, כעולה מ-ע"פ 1903/13 עיאשה נ' מדינת ישראל הנ"ל, בפסקה 12:

"יש מקום להתערבות בעונש שנגזר על המערער בגדרי השלב השני, שמהותו בחינת קיומן של נסיבות המצדיקות סטייה מן המתחם. לעמדתו, במקרה הנדון קיימים נתונים רבים המעידים על פוטנציאל שיקומי גבוה במיוחד באופן המצדיק חריגה ממתחם העונש שנקבע בהתאם לסעיף 40ד(א) לחוק. עברו של המערער נקי לחלוטין, וכאמור עד לאירוע הנדון הוא ניהל אורח חיים נורמטיבי. תסקיר המבחן בעניינו של המערער מגלה פוטנציאל שיקומי ממשי, תוך קביעה כי הסיכוי לביצוע עבירות נוספות בעתיד הוא נמוך ביותר. שירות המבחן המליץ כזכור להשית על המערער עונש מאסר שיבוצע בעבודות שירות. כמו כן, מהתנהלות המערער בתקופת מעצרו, ומאסרו עד כה, ניתן ללמוד על שיתוף פעולה אמיתי עם רשויות אכיפת החוק ובמיוחד עם שירות המבחן, מה שמעיד על רצונו להשתקם, וכן דומה כי למערער משפחה שיכולה לספק לו תמיכה משמעותית לשם כך. התסקיר אף מלמד כי מאסרו של המערער עלול להביא להידרדרות במצבו ולפגוע קשות בסיכויי שיקומו, חשש המתגבר ככל שמדובר במאסר ממושך יותר. כל אלו, לצד החרטה שהביע על מעשיו, מביאים למסקנה כי למערער סיכוי של ממש להשתקם, באופן המצדיק לחרוג מהמתחם שנקבע".

כך היה גם ב-ע"פ 4945/13 מדינת ישראל נ' ע.ס., בפסקה 16 (19.1.2014).

לעניין זה ראו גם והשוו: ע"פ 5930/13 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 11 (2.10.2014):

"העובדה כי התנהגותו של המערער אינה מאופיינת, ככלל, בדפוסים אלימים, וכי האירוע מושא דיונו הוא יוצא דופן ואינו צפוי להישנות, מרמזת כי במובנים רבים עניינו באדם שהשתקם, או ששיקומו אינו צפוי להיות ארוך או מסובך. אין להשלים עם מצב שבו אדם אלים הנזקק לטיפול של ממש זוכה להקלה בעונש, ואילו אחר שלמעשה 'החלים' אינו זוכה להתחשבות דומה, ואף רבה יותר".

67. בעניינם של הנאשמים, קיימים נתונים רבים המעידים על פוטנציאל שיקומי גבוה במיוחד באופן

המצדיק חריגה ממתחם העונש שנקבע. עברם של הנאשמים נקי לחלוטין, וכאמור עד לאירוע עסקינן הם ניהלו אורח חיים נורמטיבי.

הנאשמים 1,3,4 הם אבות למשפחות ברוכות ילדים שעול הפרנסה מונח על כתפיהם. הם שמרו על רצף תעסוקתי וניכר כי עולם הפשע זר להם. הנאשם 2 אדם צעיר הנמצא בתחילת דרכו (בן 23 שנים) סטודנט במסלול הנדסאות בניין ובמקביל עובד בתחום האינסטלציה. הנאשמים הביעו צער וחרטה ונטלו אחריות מלאה על מעשיהם. הם שיתפו באופן כן את שירות המבחן ברקע לביצוע העבירות. תסקירי המבחן מגלים כי עניינו בנאשמים שהשתקמו או ששיקומם אינו צפוי להיות ארוך או מסובך. שירות המבחן סבור כי הסיכוי לביצוע עבירות נוספות בעתיד הוא נמוך. שירות המבחן המליץ להשית על הנאשמים של"צ ולהימנע מהרשעת הנאשם 2. שירות

המבחן עמד על נסיבותיו האישיות של כל אחד מהנאשמים.

הנאשם 1 - הדגיש בפני שירות המבחן כי הפעיל שיקול דעת והזמין את משטרה על מנת שתעצור את המתלונן. שירות המבחן התרשם, כי נאשם זה מתנהל ומתפקד באופן נורמטיבי ברוב תחומי חייו. עמדותיו משקפות נטייה להתנהלות מתונה המבוססת על הפעלת שיקול דעת והיעדר מעורבות קודמת בפלילים. שירות המבחן סבר, כי התנהלותו של הנאשם 1 אינה משקפת דפוס התנהלות מושרש אשר מעיד על נטייה לאימפולסיביות ולתגובות תוקפניות. להערכת שירות המבחן מדובר בתגובה חריגה להתנהגותו בדרך כלל עת חווה לחץ ותחושת כעס וחוסר אונים, לנוכח הפגיעה של המתלונן. הנאשם 1 לא ביטא בפני שירות המבחן צורך בהתערבות טיפולית. נוכח התרשמותו החיובית של שירות המבחן מן הנאשם 1, אשר מעידה על קיומם של כוחות ויכולות תפקודיות טובות והערכת סיכון נמוכה להישנות העבירות, לא בא שירות המבחן בהמלצה בעלת אופי טיפולי.

הנאשם 2 - ביטא אמפטיה למתלונן והבנה כי המתלונן חווה חוויה קשה. שירות המבחן התרשם כי הנאשם 2 בעל יכולות תפקוד והסתגלות טובות, וורבלי אשר טרם ביצע העבירה ניהל אורח חיים נורמטיבי. התייחסותו ועמדותיו משקפות נטייה להתנהלות מתונה, עם הפעלת שיקול דעת והיעדר מעורבות קודמת בפלילים. בשיחה עמו לא התרשם שירות המבחן מקיומם של דפוסים אלימים ומאפייני התנהגות כוחניים. שירות המבחן העריך, כי באירוע הנדון, הנאשם 2 הגיב ללא הפעלת שיקול דעת מווסת והתקשה לפעול באופן נפרד ונענה לביצוע העבירה כפי שהיה מצופה ממנו על ידי בני משפחתו. הנאשם 2 הדגיש בפני שירות המבחן, כי למד והפיק את הלקח המתבקש וכי כיום הוא מודע לגבולות החוק, לבעייתיות בהתנהלותו ולכך שהיה עליו להיעזר בגורמי אכיפת החוק ולא לפעול בנגררות ובאימפולסיביות. שירות המבחן הביא בפני הנאשם 2 את חשיבות השתלבותו בטיפול מתאים על מנת לשפר את יכולתו לוויסות רגשותיו וזה הביע נכונות לכך והתחייב לעמוד בדרישות המסגרת הטיפולית אליה יופנה.

הנאשם 3 - הביע צער וחרטה על התנהגותו הבעייתית. שירות המבחן התרשם כי הנאשם 3 בעל יכולות תפקוד והסתגלות טובות יחסית עם תפיסת עולם תקינה בדרך כלל. בנוסף צוין בתסקיר, כי הנאשם 3 מקבל אחריות על התנהגותו, מביע חרטה ותופס עצמו כבעל ערכים נורמטיביים, כאשר המקרה הנדון הנו חריג במערך תפקודו. שירות המבחן העריך, כי ההליך המשפטי שהתנהל נגדו עד כה חידד עבורו את מעשיו ועזר לו להפיק את הלקחים הדרושים. שירות המבחן התרשם, כי הנאשם 3 מבין כי השימוש באלימות אינו פתרון קל למצבי משבר ומודע לחומרה שבמעשיו. חרף כעסיו כלפי המתלונן, הנאשם 3 גילה בדבריו אמפטיה לפגיעה בו ולחוויה שעבר. בנוסף התרשם שירות המבחן, כי מדובר באדם בעל תפיסת עולם נורמטיבית, שאינו מאופיין בקווי אישיות אלימים, המהווה משענת כלכלית עיקרית במשפחתו הגרעינית וממוקד כיום בהחזרת חובות. שירות המבחן המליץ לאפשר לו להמשיך בעבודתו.

הנאשם 4 - שירות המבחן התרשם מנאשם זה כאדם המקיים בדרך כלל אורח חיים נורמטיבי. נראה, כי תפקודיו המשפחתיים והתעסוקתיים מאוזנים והתנהלותו לרוב מאוזנת. שירות המבחן לא העריך כי הנאשם 4 בעל תפיסת עולם עבריינית. עם זאת צוין, כי בסיטואציות מסוימות, הוא מתקשה בבחינת התנהלותו ובבחירותיו ונוטה להיגרר. שירות המבחן סבר, כי הנאשם 4 מתבייש במעשיו, אותם רואה כפסולים, כלא ראויים וכחורגים ממערך התנהגותו הנורמטיבי. הנאשם 4 ביטא בפני שירות המבחן חרטה והתנצל על מעשיו. להערכת שירות המבחן קיים סיכון נמוך להישנות ביצוע עבירות דומות בעתיד. נוכח התרשמות זו והיעדר תחושת נזקקות אצל הנאשם 4 לקבלת טיפול, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית בעניינו.

68. סיכומם של דברים, האמור בתסקירי שירות המבחן וכלל הפרמטרים שצוינו לעיל מלמדים, כי ניתן לחרוג ממתחם העונש ההולם. מהתנהלותם של הנאשמים ניתן ללמוד על שיתוף פעולה אמיתי עם רשויות אכיפת החוק ובמיוחד עם שירות המבחן, מה שמעיד על רצונם להשתקם. סבורני כי בנסיבות הקונקרטיים של

המקרה עסקינן הטלת עונשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח עלולה להביא להידרדרותם של הנאשמים ולפגוע קשות בסיכויי שיקומם, חשש המתגבר ככל שמדובר במאסר ממושך יותר. כל אלה, לצד החרטה שהביעו על מעשיהם, מביאים למסקנה כי לנאשמים סיכוי של ממש להשתקם או ששיקומם אינו צפוי להיות ארוך או מסובך. יחד עם זאת, אין בידי לקבל את המלצת שירות המבחן להטיל על הנאשמים של"צ ולהימנע מהרשעתו של הנאשם 2. איני סבור, כי גזירת עונש של של"צ מאזנת כראוי בין שיקולי הענישה השונים. ידועה ההלכה לפיה תסקיר שירות המבחן, למרות הערכת מקצועיותו הרבה, מהווה המלצה בלבד, ובית המשפט רשאי להפעיל את שיקול דעתו בהתחשב בכלל האינטרסים העומדים לפניו (ע"פ 5626/14 לנקין נ' מדינת ישראל (2.8.2015); רע"פ 4144/15 אבו אלטיף נ' מדינת ישראל (16.6.2015); בש"פ 5309/05 צמח נ' מדינת ישראל (29.6.2005)). בנוסף יצוין, כי לא הוצגו טעמים מיוחדים בגינם יש להימנע מהרשעת הנאשם 2.

69. נוכח כל המקובץ לעיל ומשלא מצאתי הבדל מהותי בין חלקיהם של הנאשמים בביצוע העבירות עת פעלו כולם בצוותא חדא, הנני לגזור על הנאשמים את העונשים שלהלן:

הנאשם 1:

- א. 6 חודשי מאסר בפועל, אשר ירוצו בעבודות שירות במשקם בע"מ, החל מיום 19.3.17, הכל בהתאם לאמור בחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות מיום 23.2.17.
- ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים לבל יעבור עבירה מן העבירות בהן הורשע.
- ג. תשלום פיצוי למתלונן בסך 2,500 ₪. סכום זה יקוזז מסכום הערובה הכספית שהופקדה במ"ת 15160-01-16 והיתרה תוחזר לנאשם.

הנאשם 2

- א. 6 חודשי מאסר בפועל, אשר ירוצו בעבודות שירות, בעיריית נצרת עילית, החל מיום 19.3.17, הכל בהתאם לאמור בחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות מיום 23.2.17.
- ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים לבל יעבור עבירה מן העבירות בהן הורשע.
- ג. תשלום פיצוי למתלונן בסך 2,500 ₪. סכום זה יקוזז מסכום הערובה הכספית שהופקדה במ"ת 15160-01-16 והיתרה תוחזר לנאשם.

הנאשם 3

- א. 6 חודשי מאסר בפועל, אשר ירוצו בעבודות שירות, בעיריית נצרת (מרכז תרבות עירוני ע"ש מחמוד דרוויש), החל מיום 30.4.17, הכל בהתאם לאמור בחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות מיום 27.2.17.
- ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים לבל יעבור עבירה מן העבירות בהן הורשע.
- ג. תשלום פיצוי למתלונן בסך 2,500 ₪. סכום זה יקוזז מסכום הערובה הכספית שהופקדה במ"ת 15160-01-16 והיתרה תוחזר לנאשם.

הנאשם 4

- א. 6 חודשי מאסר בפועל, אשר ירוצו בעבודות שירות, במרכז קהילתי נצרת עילית, החל מיום

9.4.17, הכל בהתאם לאמור בחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות מיום 27.2.17.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים לבל יעבור עבירה מן העבירות בהן הורשע.

ד. תשלום פיצוי למתלונן בסך 2,500 ₪. סכום זה יקוזז מסכום הערובה הכספית שהופקדה במ"ת 15160-01-16 והיתרה תוחזר לנאשם.

על הנאשמים להתייב לצורך קליטה והצבה במועד תחילת הריצוי במשרדי הממונה על עבודות השירות בשעה 08:00 ביחידת עבודות שירות, מפקדת מחוז צפון, יחידת עבודות שירות, רח' הציונות 14 טבריה.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן והודע היום י' אדר תשע"ז, 08/03/2017 במעמד הנוכחים.

שאהר אטרש , שופט בכיר

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

1. לאור בקשת ב"כ המאשימה, אני מורה על עיכוב ביצוע גזר הדין וזאת עד ליום 30.3.17.

2. ב"כ המאשימה יודיע תוך 7 ימים את עמדתו באשר להחזרת המוצגים/פלאפונים לנאשמים.

ניתנה והודעה היום י' אדר תשע"ז, 08/03/2017 במעמד הנוכחים.

שאהר אטרש , שופט בכיר

הוקלדעלידיאיריתאסולין